

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **Trelleborg Bohemia, a. s.**, se sídlem Akademika Bedrny 531/8a, Věkoše, Hradec Králové, zast. Mgr. Ing. Pavlem Fekarem, LL.M., advokátem se sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, proti rozhodnutím žalované ze dne 31. 7. 2015, č. j. 46000/003319/15/010/NM, č. j. 46000/003835/15/010/NM, č. j. 46000/003836/15/010/NM, č. j. 46000/003837/15/010/NM, č. j. 46000/003838/15/010/NM, č. j. 46000/003839/15/010/NM, č. j. 46000/003840/15/010/NM, č. j. 46000/003841/15/010/NM, č. j. 46000/003842/15/010/NM, č. j. 46000/003843/15/010/NM, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) CGS Tyres Limited**, se sídlem Elizabeth House 9, Castle Street, St. Helier, Jersey JE4 2QP, zast. Mgr. Ing. Pavlem Fekarem, LL.M., advokátem se sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1, **II) Ing. R. P.**, **III) Ing. D. B.**, **IV) R. H.**, **V) Ing. M. K.**, **VI) Ing. Z. J.**, **VII) Ing. P. H.**, **VIII) M. T.**, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 2. 2018, č. j. 32 Ad 17/2015 - 330, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalobkyně **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta její žaloba proti shora uvedeným rozhodnutím žalované. Rozhodnutími žalované byla zamítnuta odvolání a potvrzena rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Náchod (dále jen „OSSZ“) o vzniku účasti na pojištění v rozhodnutí označených fyzických osob u žalobkyně jako smluvního zaměstnavatele podle § 10 odst. 3 písm. a) zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o nemocenském pojištění“). Podstatou věci je otázka, zda se jednalo o tzv. smluvní či zahraniční zaměstnance dle uvedeného zákona.

[2] Stěžovatelka po podání kasační stížnosti požádala o přiznání odkladného účinku.

[3] K důvodům svého návrhu předně uvedla, že pro posouzení věci je stěžejní otázka, ke které neexistuje ustálená rozhodovací praxe soudů, a není proto možné předvídat rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

[4] Dále sdělila a doložila, že jí OSSZ doručila výzvu, kterou ji vyzvala k předložení nových přehledů o výši vyměřovacího základu, a že doručením oznámení ze dne 14. 12. 2018 u ní byla zahájena kontrola na plnění povinností zaměstnavatele v oblasti nemocenského pojištění, důchodového pojištění a při odvodu pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2016. Se žádostí o přerušlení kontroly nebyla úspěšná.

[5] Uzavřela, že pokud nebude její kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, bude nucena v rámci kontroly předkládat značné množství dokladů a dále bude povinna strpět vyměření a vyzývání k úhradě pojistného. Přiznáním odkladného účinku naopak nevznikne újma třetím osobám ani nedojde k ohrožení veřejného zájmu.

[6] Žalovaná k návrhu uvedla, že souhlasí s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti. Osoby zúčastněné na řízení se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřily.

[7] Soud vycházel při posouzení stěžovatelčina návrhu z § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), dle kterého kasační stížnost nemá odkladný účinek, Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. upravující odkladný účinek žaloby se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. musí být pro přiznání odkladného účinku naplněny dva předpoklady, a to: (i.) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro navrhovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, (ii.) přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[8] S ohledem na obsah stěžovatelčina návrhu lze předeslat, že ze soudu dostupných podkladů skutečně nevyplývá, že by přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout újma třetím osobám nebo že by bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Upozornění na případnou újmu třetích osob či veřejného zájmu by ostatně bylo možné očekávat zejména ze strany žalované či osob zúčastněných na řízení, k čemuž v nynější věci nedošlo (srovnej přiměřeně usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2013, č. j. 45 A 4/2013 - 29, publ. pod č. 2852/2013 Sb. NSS).

[9] Současně však soud upozorňuje, že § 73 odst. 2 s. ř. s. nelze vykládat způsobem, dle kterého se při posuzování, zda odkladný účinek přiznat, či nikoli, poměřuje pouze a jen vzájemný poměr újem navrhovatele a jiných osob, respektive rozpor s důležitým veřejným zájmem. Byť by k takovému výkladu mohl text citovaného ustanovení svádět, jednalo by se o čistě mechanický postup, který by opomíjel základní charakteristiku odkladného účinku jako výjimečného institutu. Je třeba mít na paměti, že přiznáním odkladného účinku se před vlastním rozhodnutím ve věci samé prolomují právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, respektive žalovaného, a to přesto, že je na ně až do doby případného zrušení třeba hledět jako na zákonné a věcně správné. Pokud by bylo o odkladném účinku rozhodováno výše popsaným způsobem, bylo by jeho přiznání pravidlem, což je důsledek rozporný se zřejmým úmyslem zákonodárce. Nestačí tedy, pokud újma hrozící navrhovateli převáží újmu hrozící třetím osobám či ohrožení důležitého veřejného zájmu. Tato újma nesmí být vzhledem k poměrům navrhovatele bagatelní, ale naopak významná, aby v konkrétním případě ospravedlňovala prolomení obecného pravidla (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Afs 73/2014 - 56).

pokračování

[10] S ohledem na výše uvedené se soud v nynější věci zabýval výlučně otázkou, zda stěžovatelka ve svém návrhu tvrdí a osvědčuje, že by pro ni výkon správních rozhodnutí či jejich jiné právní následky znamenaly dostatečně intenzivní újmu.

[11] Poukaz na absenci judikatury týkající se právní otázky, na jejímž řešení závisí posouzení nynější věci, nemůže být pro přiznání odkladného účinku relevantní. Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti vychází konstantně z toho, že v rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku nelze předjímat rozhodnutí o věci samé (srovnej např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS). Z toho plyne, že neposuzuje ani míru jistoty či nejistoty o výsledku řízení. Lze sice mít pochopení pro to, že nejistá situace je pro stěžovatelku nekomfortní, tato nejistota jí však sama o sobě ještě žádnou újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. nezpůsobuje.

[12] Důvodem pro přiznání odkladného účinku není ani možnost budoucího doměření dlužného pojistného. Institut odkladného účinku slouží k dočasnému pozastavení účinků napadeného rozhodnutí krajského soudu, respektive žalovaného správního rozhodnutí. V nynější věci se jedná o správní rozhodnutí, jimiž bylo rozhodnuto o vzniku účasti fyzických osob na pojištění u žalobkyně podle § 10 odst. 3 písm. a) zákona o nemocenském pojištění, tedy rozhodnutí, jehož přímým důsledkem není povinnost stěžovatelky uhradit dlužné pojistné za minulá období (od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2016). Titulem k vymáhání této případné povinnosti stěžovatelky bude až rozhodnutí o pojistném vydané v režimu § 104a a násl. zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů. V této chvíli navíc ještě vůbec není výše případného dlužného pojistného známa a nevyčísluje ji ani navrhovatelka, což zcela vylučuje úvahy o budoucím dopadu těchto plnění na její fungování.

[13] K namítané kontrole na plnění povinností zaměstnavatele v oblasti nemocenského pojištění, důchodového pojištění a při odvodu pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2016 uvádí soud následující.

[14] Stěžovatelce lze přisvědčit v tom směru, že vedení kontroly je s ohledem na specifické okolnosti nynější věci důsledkem vydání napadených správních rozhodnutí a rozsudku krajského soudu, což ostatně vyplývá i z obsahu oznámení o zahájení této kontroly ze dne 14. 12. 2018. Obecně je také možné souhlasit s tím, že vedení kontroly negativně zasahuje do sféry kontrolovaného subjektu, který je povinen strpět s kontrolou související úkony a případně též sám určité úkony aktivně činit. Vedení kontroly tedy pojmově může představovat újmu ve smyslu § 72 odst. 3 s. ř. s.

[15] Soud nicméně opakovaně zdůrazňuje, že újma spojená s výkonem nebo jinými právními následky rozhodnutí musí být pro navrhovatele dostatečně významná, aby mohla k přiznání odkladného účinku vést. Tuto charakteristiku bude vedení kontroly splňovat spíše výjimečně a je třeba ji posuzovat s ohledem na její konkrétní okolnosti a ve vztahu k poměrům navrhovatele.

[16] Z návrhu stěžovatelky lze v tomto ohledu vyčíst v podstatě pouze to, že u ní bude kontrola probíhat a bude nucena v jejím průběhu předkládat značné množství podkladů. Z výčtu potřebných podkladů v oznámení o zahájení kontroly ze dne 14. 12. 2018 a výzvě ze dne 29. 1. 2019 si ještě soud může učinit úsudek o tom, o jaké podklady půjde. Pouhá povinnost předložit listiny však ještě nesevčí o intenzivní újmu. Stěžovatelka nehovoří o tom, jaké konkrétní obtíže pro ni bude představovat shromáždění (či případně vyhotovení) těchto listin, jak významnou překážku to bude znamenat pro její činnost, jaké finanční prostředky bude muset nadstandardně vynaložit z důvodu vedení kontroly a proč se jedná o obnos, jehož absence bude

mít zásadní důsledky pro její fungování, apod. Za těchto okolností nelze ve vedení kontroly shledat takovou újmu, která by měla vést k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[17] Lze dodat, že Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že krajský soud přiznal odkladný účinek žalobě a považoval za zcela dostatečné stěžovatelčiny argumenty spočívající ve zmíněné právní nejistotě z důvodu neexistence relevantní judikatury a budoucí povinnosti uhradit dlužné pojistné (újma v podobě vedení kontroly nebyla u krajského soudu uplatněna). S jeho závěry, které zcela kopírovaly důvody stěžovatelky, se však z výše uvedených důvodů neztotožnil.

[18] Soud uzavírá, že stěžovatelka ve svém návrhu neuvedla skutečnosti, které by svědčily o tom, že by pro ni výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly relevantní újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s. Její kasační stížnosti proto nepřiznal odkladný účinek.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. března 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu